

CÂU CHUYỆN CỦA TÔI

- Lan Treske/Lan Phạm -

Berlin 23 giờ 30 phút, đã lâu lắm rồi nó mới lại thức khuya như cái hồi nó vẫn thường hay như vậy ở Hà Nội, sự lạnh lẽo trống vắng một mình trong căn phòng lớn, khiến nó ngẫm ... ngẫm về bao sự đổi thay trong cuộc đời nó, kể từ ngày đầu nó đặt chân lên đất nước Đức này, khoảng gần hai năm về trước.

Tốt nghiệp ở một trường Đại học y danh tiếng tại Hà nội, nó mong ước sang nơi này sẽ là được áp dụng những kiến thức và kinh nghiệm của nó áp dụng vào nền Y học hiện đại ở đây, nên nó quyết định sang Đức theo diện học nghề Điều dưỡng chăm sóc người già trong trại dưỡng lão, dù nó không một người thân nơi đây lại là đứa con gái duy nhất trong nhà. Như bao người Việt mới đặt chân sang nước Đức nó gặp biết bao nhiêu khó khăn về Giao thông, nhà cửa, đồ ăn, chi tiêu ... rồi những thủ tục rắc rối theo luật nước Đức ... nhưng những thứ đó không phải là những điều nó muốn nhắc đến. Nó nghĩ về nhiều hơn những ngày tháng không giống như mơ của nó trong trại dưỡng lão. Nó sụp đổ, nó thất vọng và chán trường hoàn toàn, vì những thứ ở đây là quá khác với những gì nó nghĩ hay tưởng tượng qua những lời nói, hay đồn thổi ở Việt Nam.

Một tháng đầu đi viện công việc hàng ngày của nó là tắm, cho các cụ ăn, và ... đưa các cụ đi vệ sinh. Những thứ mà trước đây ở Việt nam nó chưa từng bao giờ phải làm, hay hình như trong trường nó cũng chưa bao giờ nhắc đến. vì đây chẳng phải là những công việc của người nhà bệnh nhân sao? Sau một tuần đầu, nó thạo việc hơn nên còn được giao cho thêm các cụ phải ngồi xe lăn, ko tự đi lại được, vấn đề thêm là phải làm sao bế được các cụ trung bình khoảng 80kg từ giường sang xe lăn? Lại là một vấn đề trường của nó không dạy, vì hình như ở Việt nam mình đây chẳng phải là công việc của đội vận chuyển hay sao? Trước nó vẫn gọi suốt mà, nếu cần vận chuyển bệnh nhân đi chiếu chụp. Sau một tháng, nó thạo như một nhân viên trong khoa về việc tắm rửa bệnh nhân, nên được giao thêm cả những bệnh nhân nặng liệt giường của khoa, lại thêm một vấn đề về lăn trở các cụ sao cho đúng để phòng tránh loét tì đè, cái này hình như trước ở Việt nam có học nhưng chỉ là để tư vấn cho người nhà bệnh nhân thực hiện thôi ... Ngày qua ngày nó nhận lại được là những nụ cười, niềm vui, tấm lòng của các cụ dành cho nó, cuộc sống trong trại dưỡng lão với các cụ thật tẻ nhạt và cô đơn, khi các con các cháu họ vì bận việc, vì ở xa mà không đến thăm được, nên họ dành tình cảm cho chúng tôi, những người chăm sóc họ hàng ngày, họ vui khi tôi nói chuyện với họ, dù lúc đó khoảng cách ngôn ngữ của tôi vẫn còn lớn lắm, rồi tôi vui khi một cụ biếng ăn nhưng hôm nay ăn hết phần ăn của cụ khi tôi bón.

Thời gian trôi qua, sang tháng thứ 2 tôi thực tập ở viện, tôi đã thạo những công việc tắm, rửa cho các cụ ăn hay đi vệ sinh. Cũng là lúc tôi để ý hơn về bệnh học của các cụ. Hôm đó vẫn như những buổi sáng khác, tôi giúp Fr. V tắm. Cụ khoảng gần 100 tuổi, phải ngồi xe lăn và đeo răng giả. Tôi giúp cụ tắm, thay đồ xong, bế cụ sang xe lăn, hôm nay cụ mệt không thân thiện, vui mừng khi gặp tôi như bình thường, nhưng thỉnh thoảng cụ vẫn thế, nếu cụ nhớ đến các con, các cháu cụ. Sau đó tôi để cụ ngồi trên xe lăn, tôi vào nhà tắm vệ sinh hàm răng giả rồi mang ra lắp cho cụ. Lúc tôi ra, cụ ngồi lệch sang một bên, nửa bên phải cụ gần như trượt ra ngoài xe lăn và không có lực, tuy nhiên cụ vẫn còn một chút ý thức, tôi định lắp răng giả cho cụ thì cơ mặt phải của cụ cũng giảm trương lực, khiến cơ miệng bên phải của cụ trĩ xuống, dù là chỉ một vài phút trước đây cụ vẫn bình thường, nhưng tôi nhận ra ngay đây là một cơn đột quỵ não, tôi thông báo cho một chị chịu trách nhiệm trong ca trực ngày hôm đó, rồi chị gọi cấp cứu, tôi giúp chị lấy dấu hiệu sinh tồn cho cụ, trong chỉ vài phút đội cấp cứu đã đến nơi, họ kiểm tra xong rồi truyền thuốc cho cụ ngay trên đường đưa cụ đến phòng cấp cứu bệnh viện. Sau khoảng một tuần thì cụ được ra viện về khoa, với chuẩn đoán là cơn đột quỵ não, nhưng thật may mắn vì được cấp cứu kịp thời nên cụ không có di chứng, dù cụ có yếu hơn trước nhưng cụ không liệt như phần lớn các di chứng sau đột quỵ não ở Việt nam. Tôi bất ngờ vì lần đầu chứng kiến một ca đột quỵ não xử lí nhanh, kịp

thời đến vậy và không để lại di chứng gì cả, và tôi cũng vui, tự hào về bản thân vì đã đóng góp một phần công sức nhỏ vào trong sự cấp cứu. Từ đó cũng khiến tôi yêu cái nghề mình chọn hơn. Và nhận thấy những kiến thức ngày trước tôi học được ở Việt Nam không phải là vô dụng.

Thời gian trôi qua, tôi nhận thấy tiếng Đức là thứ công cụ rất rất cần thiết cho tôi khi sống ở đây, nên tôi quyết định đăng ký cho mình một lớp học tiếng Đức, và tìm bạn để học cùng tôi trong những thời gian rảnh, và đây cũng là nơi tôi gặp và quen anh, người đã giúp đỡ tôi rất nhiều trong những khó khăn mà tôi sau đó còn gặp phải. Anh một chàng trai Berlin 29 tuổi, mong muốn học tiếng việt để tìm hiểu thêm về văn hóa việt, tôi mong muốn học tiếng Đức vì cuộc sống của tôi yêu cầu. Chúng tôi gặp nhau từ 1-2 lần trong tuần ở những quán cafe, hay công viên ... để giúp nhau học tiếng. Thời gian trôi qua, những câu chuyện mà chúng tôi đề cập đến không chỉ còn là những câu chuyện quanh việc học, chúng tôi nói với nhau nhiều hơn về tình yêu, tình bạn ... nhưng một người bạn trai Đức thì tôi vẫn chưa từng bao giờ nghĩ đến, là vì tôi con một. Sau vài tháng quen nhau, hôm ấy 03.10.2016 ngày thống nhất nước Đức, chúng tôi đi dạo với nhau trước cổng thành, lúc đưa tôi về, anh ấy lần đầu tiên nói với tôi là anh ấy muốn làm bạn trai của tôi, nói là thích tôi, .. tôi sợ, tim ngừng đập một chút, nhưng nghĩ là không được nên tôi trả lời anh là tôi không hiểu những gì anh nói. Tối về anh nhắn tin cho tôi xin lỗi là vì đã nhanh và vội vàng, (nhưng sau này khi ôn lại chuyện cũ, anh bảo với tôi, thật sự là anh ấy chẳng có quen ai lâu như vậy mới dám nói thích đâu ^^) Một tuần sau chúng tôi hẹn nhau để học, sau buổi học anh mời tôi đi ăn ở một nhà hàng ý, và đây là lần thứ hai, anh lấy hết sức bình sinh để nhắc lại với tôi câu nói ấy bằng tiếng việt, tôi vẫn chối là không hiểu vì anh nói tiếng việt sai. Nhưng thực tế vẫn là những lo ngại của tôi khi tôi là con một, khi những mối quan hệ các cặp đôi bên này chỉ là như sống chung, hay sống thử chứ không đi đến hôn nhân như Việt Nam, như hiểu được tôi nghĩ gì, hôm đó anh nói với tôi rất nhiều, rằng anh quen với tôi một cô gái người Việt là anh đã tìm hiểu hết những nét truyền thống ở Việt Nam và nói với tôi yên tâm vì anh thực sự muốn với tôi một mối quan hệ nghiêm túc. Sau đó tôi nhận lời yêu anh, cũng là bắt đầu những ngày tháng sau này của tôi lúc nào cũng có nhau. Cũng từ đây anh là một động lực rất lớn để tôi vượt qua những khó khăn trong cuộc sống, sau này khi đi thực tập ở viện, tôi chẳng chặc hơn, và cũng phải làm nhiều việc liên quan đến điều trị hơn, cũng vì thế mà đôi khi tôi không tránh được xích mích với nhân viên trong viện. Rồi tôi làm việc chung với nhóm các bạn học sinh đức (chúng tôi chỉ những học sinh quản lí một khoa), tôi thấy không công bằng khi phân chia công việc cho tôi, hay khi sắp cho tôi cuối tuần nào cũng phải đi làm ... Những lúc đó tôi nghĩ đến anh ấy, và tự nhủ „ Uhm, thôi mình vất vả một chút cũng được, nhưng có anh ấy mình sẽ vượt qua“ Cứ như thế càng quen anh ấy tôi càng hiểu và yêu anh ấy hơn, và hình như tôi cũng nhận lại được tương tự như anh ấy, càng quen nhau chúng tôi càng yêu nhau và giúp đỡ nhau nhiều hơn. Rồi sau dự án học sinh quản lý một khoa ấy, tôi được nghỉ mười bốn ngày, và anh ấy cũng đăng ký lịch nghỉ giống tôi, chúng tôi đặt vé máy bay về Việt Nam để anh ấy ra mắt gia đình tôi và theo đúng như phong tục Việt Nam chúng tôi tổ chức một đám mang trâu nhỏ, và cũng là làm thủ tục để tiến tới hôn nhân.

Hiện tại, còn bốn tháng nữa là tôi sẽ kết thúc khóa học nghề điều dưỡng chăm sóc người già, và tôi cũng đã xin được một công việc trong một trại dưỡng lão gần nơi anh ấy ở, cũng là nơi tôi sẽ chuyển đến khi ra trường, hơn nữa chúng tôi cũng đã gần hoàn tất thủ tục kết hôn, và dự định kết hôn vào cuối năm nay, sau đó sẽ cùng nhau đặt vé về Việt Nam, để làm một bữa tiệc nhỏ ăn mừng với gia đình, bạn bè nữa. Dù cuộc sống lúc nào cũng không hết những thăng giáng nhưng chúng tôi sẽ cùng nhau cố gắng để vượt qua. Và nhìn lại sau hai năm tôi rất hài lòng với cuộc sống của tôi hiện tại, cảm ơn những gì nước đức đã mang lại cho tôi.